

Groza proza 3

NOĆ U UKLETOJ KUĆI

R. L. STAJN

Preveo
Vladimir D. Janković

■ Laguna ■

Naslov originala

R. L. Stine

MOSTLY GHOSTLY

ONE NIGHT IN DOOM HOUSE

Copyright © 2005 by Parachute Publishing, L. L. C.

Jacket illustration Copyright © 2005 by Parachute Publishing, L. L. C.

Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA
This translation published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Random House, Inc.

Neka vas prođu trnci od
serijala *Groza proza!*

Groza proza 1: Ko je pustio duha
Groza proza 2: Je li znaš moga druga duha?
Groza proza 3: Noć u ukletoj kući
Groza proza 4: Užas u kampu

1.

„NIKI, SEĆAŠ LI SE ONO kad smo večerali u restoranu *Kod Glavonje*? A ti slučajno stisnuo kečap i poprskao tatu po licu?“

Pogledah u svoju sestru Taru, a na licu mi kez. „A što misliš da je bilo slučajno?“

„Zato što ti tako nešto ne bi uradio namerno“, reče Tara. „Ti si uvek tako... *dobar* dečak.“ Uštinula me za obraz. Zna da to mrzim.

Odgurnuh joj ruku.

„Sećaš se? Kad je videla tatu, konobarica je vrisnula. Pomislila je da mu krv lipti iz glave. Pošla je da pozove hitnu pomoć.“

„Sećam se, naravno“, rekoh. Pa začutah. Ponekad je teško prisećati se tih dana.

Tara i ja pređosmo Glavnu ulicu. Padao je sneg, krupne, meke pahulje. Bešumno smo hitali po snegom zastrtom pločniku. Bacivši pogled nadole, primetih da ne ostavljamo tragove.

Bila je subota po podne, i grad je vrveo od ljudi koji su pohrlili u kupovinu. Niko od njih, međutim, nije video Taru i mene.

Niko nas nije video jer mi smo duhovi – što će reći da smo nevidljivi.

Tara je natakla crvenu, vunenu skijašku kapu na tamnu kosu. „Znaš šta mrzim kod ovoga kad si mrtav?“, upita ona.

„Ne. Šta?“

„Sve“, reče ona.

Čutao sam. A šta bih pa i mogao da kažem?

Dva dečaka istrčase iz radnje sa slatkišima, na uglu, noseći velike kese gumenih crvâ. Jedan od dečaka nalete pravo na mene. Tako me je silno gurnuo da sam naleteo na jedan parkirani auto.

„Ej, gledajte kud idete!“, povika Tara.

Dečaci je, naravno, nisu čuli. Trčali su dalje, čizmama gnječeći sneg, i sve vreme pohlepno trpali crvene i žute crve u usta.

Tara je uzela malo snega, oblikovala rukavicama grudvu – i iz sve snage je bacila. Čulo se *tok* kad je grudva jednog od tih dečaka pogodila u potiljak.

Kesica s gumenim crvima odlete u sneg. Onaj dečak se okrenu. „Ko me je gađao?“, povika.

Joj! Mi nismo.

Nasmejah se. „Vidiš? Ima to i dobrih strana, kad si duh.“

„Ma idi“, promrmlja Tara. „Pokušala sam juče telefonom da se čujem s nekim drugaricama. A one samo: 'Ko je? Ko je? Ko je?' Nisu me čule. I šta misliš, kako mi je bilo?“

„Loše?“

Gurnula me. „Nemoj da se šegačiš sa mnom, Niki. Uopšte nije smešno.“

„Znam da nije“, rekoh. „Ali danas sam nekako dobre volje. Ne znam otkud mi to, ali imam utisak da ćemo danas pronaći mamu i tatu.“

Prošlog oktobra, čim smo Tara i ja shvatili da smo duhovi, požurili smo svojoj kući. Nadali smo se da će nas tamo čekati mama i tata.

Usledio je, međutim, pravi šok. Neka druga porodica – Dojlovi – bila se već uselila u kuću. E, čoveče! To je bio stvarno gadan trenutak. Vratio se kući i shvatiš da u njoj stanuju neki stranci!

Grozno, a?

Gde su nam roditelji? Šta nas je to zadesilo?

Tara i ja prosto nismo znali šta ćemo s tolikim pitanjima. A nismo pri tom imali ni kome da ih postavimo. Znae, ni gospodin ni gospođa Dojl, kao ni njihov stariji sin Kolin – nisu mogli ni da nas vide ni da nas čuju.

Ali, na naše veliko iznenađenje, Maks Dojl – koji je moj vršnjak, jedanaest mu je godina – može lepo i da nas vidi i da nas čuje.

Jadni Maks je isprva bio prestravljen. *Naravno* da mu nije prijalo što ga progone dva duha. I nije umeo da odgovori na Tarina i moja pitanja. Pojma nije imao šta je to zadesilo nas dvoje, niti šta je bilo s našim roditeljima.

Maks nas je preklinjao da odemo. Pokušavao je da nas otera. A onda je shvatio koliko smo Tara i ja, u stvari, preplašeni. I tužni. I obećao je da će nam pomoći.

A sada je već januar. Tara i ja još tragamo za roditeljima.

Na sebi smo imali stare džempere i zimske pelerine koje nam je Maks odnekud pribavio. Pahulje su neumorno padale, poigravajući na vetru, dok smo se probijali prema Glavonjinom restoranu, koji se nalazi na samom kraju Glavne ulice.

Tara i ja smo skovali očajnički plan. I ja sam prosto bio siguran da se taj naš plan neće izjaloviti.

Jednostavno sam znao da ćemo toga dana naći mamu i tatu.

2.

NEBO SE BILO SMRAČILO kad smo Tara i ja kročili u taj restorančić. Žuto svetlo izlivalo se na sneg kroz veliki izlog. Pokušali smo da provirimo unutra, ali se od pare ništa nije videlo.

Restoran *Kod Glavonje* liči, u stvari, na železnički vagon. Dugačak je i nizak, s blistavom metalizovanom fasadom. Na ravnom krovu okačena je plava neonska reklama koja, trepćući, šalje poruku: OVDE SE DOBRO JEDE.

Kako sam otvorio ulazna staklena vrata, dočekaše nas mirisi pomfrita i hamburgera, koji je upravo cvrčao na roštilju. Duboko sam udahnuo. Divota!

„Jeee! Kol’ko ljudi!“, reče Tara, gledajući dugi niz plavih i crvenih separea. Trljala je rukavicu o rukavicu ne bi li zagrijala promrzle šake.

To što smo duhovi ne znači da ne možemo da se smrzemo.

Počeo sam da lupam čizmama o pod, da stresem sa njih sneg.

„Pazi!“, viknuh u jednom trenutku.

Tara i ja skočismo u stranu kad je konobarica u plavoj uniformi projurila noseći poslužavnik sa sendvičima i šejkovima.

Uhvatio sam se za čiviluk da održim ravnotežu. Malo se zanjihao, i nekoliko kaputa palo je na pod. Brzo sam ih podigao. Ponadao sam se da niko nije primetio kako se kaputi sami dižu s poda i kače na čiviluk.

Tara je uprla prstom u jedan separe, skroz tamo, kod kuhinje. „Nema nikoga u našem starom separeu! Ajd’ se trkamo!“

Potrčali smo koliko nas noge nose kroz uzan prolaz između separea.

„Jaooo!“ Okliznuh se na baricu na podu i uleteh u separe pun srednjoškolaca. Oni povikaše, iznenađeni, a hamburgeri i porcije pomfrita popadaše sa stola.

„Jao! Izvinite.“

Nisu me čuli, naravno. Počeli su da raspravljaju ko je to uradio. „Možda je zemljotres!“, reče neki dečko.

Jedna devojčica je pozvala konobaricu. „Gospođice! Gospođice?! Nešto nije u redu s ovim stolom!“

Brzo sam se pridigao, brišući kupus-salatu sa kaputa, i krenuo prema našem separeu. Tara je već sedela tamo i razgledala jelovnik.

„Niki, pa jelovnik je potpuno isti kao pre“, reče ona dok sam se peo na stolicu preko puta nje. „I, evo nâs, u našem starom separeu. Ništa se nije promenilo. Sem što... Sem što...“

Sem što mame i tate ovoga puta nije bilo.

Tara je zaklonila lice jelovnikom. Nije htela da je vidim kako plače.

Njoj je tek devet godina, ali vrlo je žilava. Jedva da ikada zaplače.

Ali sedeti ovde bez mame i tate – bilo je stvarno teško. I za mene i za nju.

Znate, roditelji su nas vodili u restoran *Kod Glavonje* svake subote posle podne. I uvek bismo se najeli hamburgera i pomfrita, pa zalili to Glavonjinim šejkovima – gustim šejko-

vima s gromuljicama sladoleda. A onda bismo skoknuli do tržnog centra ili do bioskopa.

Svake subote po podne.

I uvek bismo sedeli u ovom separeu.

I, to je ta genijalna ideja koja nam je pala na pamet... Ukoliko bismo u istom tom separeu sedeli svake subote po podne, u isto ono vreme kad smo i ranije tu dolazili, možda će se – ali samo *možda* – pojaviti i mama i tata.

To je luda ideja, naravno.

Luda i tužna u isto vreme.

Ali Tara i ja smo očajni. Prošla su već četiri meseca, a mi još blage veze nemamo kako ćemo pronaći mamu i tatu.

I zato smo spremni na *sve*.

Čak i na to da sedimo u separeu i čekamo.

„Ja sam, bogami, dobro ogladnela“, reče Tara.

I duhovima je ponekad hladno. A i ogladne, jašta. Barem *mi* ogladnimo.

„Ne bih rekao da će konobarica doći da nas usluži“, rekoh.

„Znaš već... Ne može ni da nas vidi ni da nas čuje.“

„Nema problema.“ Tara šmugnu nekud iz separea.

A-ha.

„Hej, čekaj!“, povikah za njom. „Tara... Šta to *radiš*? Tara – čekaj!“

Samo sam uzalud trošio snagu. Ne možeš moju sestru da sprečiš kad nešto naumi.

Posmatrao sam je kako se lagano približava separeu u kojem su sedeli oni klinici iz srednje škole. Još su raspravljali o tome ko je prosuo hranu. Tara je digla dve porcije pomfrita i pojurila ka našem separeu.

Za njihovim stolom zavladao je tajac. Pubertetlije su ble-nule u dva tanjira što lebde u vazduhu. A onda su se iskobe-ljali iz separea, u hodu oblačeći kapute i stavljaajući kape na glave.

„Joj, čoveče – ovo je mnogo čudno! Bežim ja odavde!“

„Sklanjaj se!“

Tara i ja smo ih, grickajući pomfrit, gledali kako beže kroz vrata. A pomfrit – vruć, mastan, dobro zasoljen. Odličan!

Ali pre nego što smo stigli sve da pojedemo, konobarica priđe našem stolu. „Ovaj separe je slobodan“, reče ona nekom muškarcu i ženi koji su stajali iza nje. „Samo da ras-klonim ovaj pomfrit.“

Konobarica nam je pokupila tanjire i sklonila se u stranu, propustivši muškarca i ženu u separe. Oboje su na sebi imali farmerke i crne kožne jakne; nosili su bele bajkerske kacige. Muškarac je spustio kacigu na stolicu do one na kojoj sam ja sedeo.

„Niki, pomagaj!“, vrisnu Tara. „Sela mi u krilo!“

„I šta sad očekuješ od *mene*?“, povikah. „Uh! Ovaj seo na mene. A težak je sto kila!“

„Zgnječiće me!“, zakuka Tara.

Taru, u stvari, uopšte nisam video. Ona žena ju je skroz zaklonila.

„Zagolicaj je!“, rekoh.

Onaj tip se zavalio preko mene, i ja zaječah. Celo telo me je bolelo. Tamnu kosu bio je vezao u konjski rep, kojim me je sada šibao po očima.

„Golicam je po rebrima“, reče mi Tara. „Ali ona ništa ne oseća. Možda nije golicljiva.“

„To ne valja“, prostenjeh. „Ova ljudeskara mi sela na šake. Ja čak ne mogu ni da *probam* da ga zagolicam.“

Muškarac i žena se nagnuše preko stola. Držali su se za ruke.

„Šta biste poručili?“, upita ih konobarica.

„Ja bih supu od povrća“, reče žena.

„Ja ću isto“, reče muškarac. „I donesite nam puno kre-kera.“

„Zgnječena sam. Skroz me zgnječila“, žalila se Tara.

Tip se ponovo zavalio, nabivši mi onaj masni konjski rep u nos. Opet sam zaječao. „Tara... Podseti me kasnije da uzmem malo vazduha.“

Nekoliko minuta je prošlo, a onda se pojavi konobarica sa dve velike činije supe. Tip mi je, posegnavši za krekerima, zabio lakat u grudi.

Nekako sam oslobodio ruke dok je on drobio krekeru u supu. „Šta misliš, Tara“, upitah, „da uzmemo lepo ove činije i prospemo im supu u krilo?“

Tara još jednom zastanja. „A šta nam drugo preostaje?“

3.

TARA I JA IZLETESMO iz restorana. Još je do nas dopirala vriska onog muškarca i žene iz separea. Izašli smo na sneg i duboko udahnuli hladan, čist vazduh.

Tara je navukla skijašku kapu, a ja sam prebacio kapuljaču pelerine preko glave. Sneg više nije padao. Vetar nas je šibao po licu. Pognuli smo glave i krenuli kući.

„Šteta za onu supu“, rekoh.

Tara žalostivo zavrte glavom. „Baš nam je loša bila ideja. Otkud nam to da će se mama i tata pojaviti u restoranu?“ Dok je govorila, primetih da joj glas podrhtava.

„Meni se činilo da je plan dobar“, promrmljah. Terensko vozilo projuri pored nas i zasuo nas prljavim snegom.

Tara se okrenu prema meni. „A šta ako ih nikada ne nađemo, Niki? Šta ako više nikad ne vidimo ni mamu ni tatu?“ Brađa joj je drhtala. Suze su iskrile u njenim tamnim očima.

Potapšao sam je po leđima. „Naći ćemo mi njih“, rekoh. „Sećaš se one poruke koju smo našli? Ispala je iz okvira fotografije na kojoj su mama i tata, sećaš se? I tamo je pisalo da nemamo razloga za brigu. Da su oni tu, blizu.“

„Ali, ako su tako blizu – *gde su?*“, uskliknu Tara.